

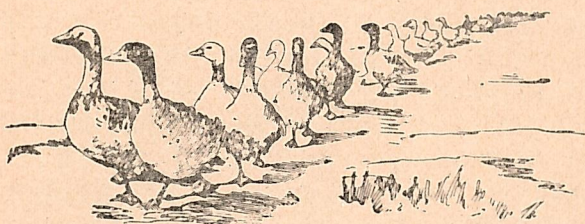
Едничко си вземете,
Сладичко го хапнете“!...

Думалъ стариятъ гжсакъ.

Подскачатъ отъ радостъ гладни лисичета, лиги имъ текатъ отъ устатата... Тѣ хичъ и не пробиратъ, всички гжски за вкусни намиратъ...

— О, млади сте и глупави! Тѣй гжски се не избиратъ. Я ги вижте, какви сж мръсни, кални! А рѣката е тѣй близо... Я вратитѣ отворете, па наредъ ни подберете, да се изжпемъ за минутка. Каквито сме едри, дебели, щомъ станемъ и чисти, бѣли... яжте ни тогава на здраве!..

Полъгали се малкитѣ лисичета. Вратитѣ отворили и на гжскитѣ пжтъ сторили. Излѣзълъ

най-напрѣдъ гжсакътъ, а по него и цѣлото гжше — стадо. Но бѣда!

Лисичетата като затворници ги подкарали къмъ близкия дълбокъ виръ. Стариятъ гжсакъ се досѣща и почва съ силенъ гласъ да пѣе:

— Па, па, па, па!

Гжски, я не дейте спа!

Крилѣ дълги разперете,

Па високо подхвъркнете!

Напрѣдъ всички къмъ селото,

Да се избавимъ отъ злото!

И въ мигъ всички хвъркнали...

А въ това врѣме Лисана била прѣдъ дѣда и баба. Поклонъ правѣла, храна искала: